

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.361/2022/4.

A felperes: felperes, felperes címe

A felperes képviselője: dr. Kozma Gergely kamarai jogtanácsos, felperes címe

Az alperes: I.r. alperes, alperes címe., I. rendű,

II.r. alperes, alperes címe., II. rendű

Az alperes képviselője: Németh és Palatics Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ami az I. és II. rendű alperest képviseli

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 19.P.20.351/2022/5.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja, a felperes által fizetendő perköltség összegét 60.000 (hatvanezer) forintra leszállítja, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A "Újság" internetes oldalon és a "Újság" nyomtatott sajtótermékben 2021. december 28-án „cikk címe2” címmel jelent meg egy cikk egy városi félkész beruházásról. Ebben többek között azt írták: „Megkerestük a területileg illetékes kormányhivatalokat és a vízügyi hatóságot is, de nem kaptunk érdemi vagy egyértelmű választ. Végül a felperesnél jártunk sikerrel.” A "Újság" nyomtatott napilapban pedig a cikkben az olvasható, hogy „Végül hetek múltán a felperes ismerte el lapunknak” (...) „A területileg illetékes hivatalok pedig nem adnak érdemi vagy egyértelmű válaszokat.”

[2] A megkeresett hatóságok közül a felperes a "Újság" újságírójának 2021. december 14-én 17 óra 22 perckor e-mailben megküldött megkeresésére, mint vízügyi és vízvédelmi hatóság 2021. december 15-én válaszolt.

[3] Az I. rendű alperes szerkesztésében megjelenő I.r. alperes internetes oldal „cikk cím” címmel számolt be a Újságban megjelentekről. A cikkben az olvasható, hogy: „Az újra épülő városi Yacht Klub tulajdonosa egy 200-220 méteres mólószárat tervez a helyre - írja a "Újság". A lap szerint egy rég megadott, de a nyilvánosság előtt sokáig nem ismert engedély alapján bővíthetik a kikötőt..., Úgy tudni, hogy egy 2019-es engedélymódosításnak köszönhetően növelhetik több, mint 2,5-szeresére, kb. 200 férőhelyesre a mólót.” Közölték

azt is, hogy „A lap szerint a városi városvezetés november 11-e óta nem reagál kérdéseikre, és az ügyben az illetékes kormányhivataloktól, illetve a vízügyi hatóságtól sem kaptak érdemi vagy egyértelmű választ. Egyedül a felperes erősítette meg információikat (...).”

[4] A felperes az I. rendű alperestől helyreigazítást kért, amelynek eredménytelensége miatt benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest a pert megelőző kérelmével egyező, alábbi tartalmú helyreigazítás közzétételére.

[5] „A <https://I.r.alperes/> valótlan tényállítást tett közzé, amikor azt állította a 2021. december 28-án megjelentetett (a <https://I.r.alperes/2021/12/28/url cím?utm source=rss feed&utm medium=rss&utm campaign=rss syndication link alatt közzétett>) »cikk cím« című cikk 1. bekezdésében, hogy „...a nyilvánosság előtt sokáig nem ismert engedély...”. A valós tény az, hogy felperes a jogszabályoknak megfelelően járt el és a vízjogi létesítési engedélyezési eljárást a felügyelőség - mint környezetvédelmi és természetvédelmi hatóság - a nyilvánosság bevonását biztosító, 2014. évi előzetes vizsgálati eljárását lezáró döntésének meghozatalát követően folytatta le. Felperes 35700/6854-5/2017.ált. számon vízjogi létesítési engedélyt adott, amely 35700/4245-25/2019.ált. számon, kérelemre indult eljárásban módosításra került. Ezen döntések 2017. október 6. napján jogerőssé, illetve 2021. szeptember 27. napján véglegessé váltak, amelyeket - a személyes és a védett adat kivételével - bárki korlátozás nélkül megismerhet. A "Újság" napilap a döntések megismerése iránti megkeresést a felpereshez 2021. december 29-ig nem küldött.

[6] A <https://I.r.alperes/> valótlan tényállítást tett továbbá közzé, amikor azt állította a 2021. december 28-án megjelentetett (a <https://I.r.alperes/2021/12/28/url cím?utm source=rss feed&utm medium=rss&utm campaign=rss syndication link alatt közzétett>) »cikk cím« című cikk 2. bekezdésében, hogy »az ügyben az illetékes... vízügyi hatóságtól sem kaptak érdemi vagy egyértelmű választ.« A valóság az, hogy a "Újság" újságírójának 2021. december 14-én 17.22-kor e-mailben küldött megkeresésére (F-5. szám alatt csatolva) a felperes, mint vízügyi és vízvédelmi hatóság a választ (F-6. szám alatt csatoltan megküldöm) 2021. december 15-én, azaz a megkeresést követő napon 18.08-kor, két nappal az újságíró által kért határnap előtt e-mailben az alábbi tartalommal a Újsághoz eljuttatta: »A vízügyi és vízvédelmi hatáskörrel rendelkező felperes a kikötő bővítésére 2017-ben bocsátott ki vízjogi létesítési engedélyt, amelyet 2019-ben módosított és amely engedély 2022. szeptember 7-ig hatályos. A kiadott engedély alapján a meglévő keleti mólószár és a meglévő hullámvédő kőszórás bontását, a tervezett kikötő medence kotrását, a kikötött mederanyag elhelyezését, új keleti mólószár építését és a régi keleti mólószár helyén partvédelem kiépítését tervezik megvalósítani. A vízjogi létesítési engedély előfeltételét képezte a környezetvédelmi engedély, egyéb engedélyek meglétének vizsgálata nem tartozik a vízügyi hatóság hatáskörébe.«.

[7] Keresetét a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. §-ára, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 496. § (1) bekezdésére alapította.

Kifejtette, hogy a cikkben a felperes, mint az Ákr. alapelveinek megtartásával eljáró vízügyi és vízvédelmi hatóság szempontjából lényeges, reá vonatkozó valótlan tényt állítottak, illetve híreszteltek. Az I. rendű alperes eljárása a legalapvetőbb újságírói szakmai követelményeknek sem felelt meg.

[8] Az alperesek a kereset elutasítását indítványozták. Álláspontjuk szerint az a közlés, hogy a nyilvánosság előtt sokáig nem volt ismert az engedély, tényekből levont következtetés. Az építkezésre egy 2019-ben megadott engedélymódosítás alapján kerül sor. Az engedély 2021 végén vált véglegessé, ekkortól megismerhető is. Az Ákr. 33. § (5) bekezdése szerint a véglegessé vált határozatot bárki korlátozás nélkül megismerheti. Maga a

felperes nyilatkozott arról, hogy 2021. szeptember 27-én vált véglegessé a határozat, arról nincs tudomása, hogy azt megelőzően nyilvános lett volna, így ez a közlés által tett következtetésként értékelendő. A közlemény vonatkozásában egyebekben a felperesnek nincs keresetösségi joga.

[9] A második helyreigazítást kért közlés vonatkozásában azzal védekeztek, hogy a cikkben szereplő vízügyi hatóság alatt nem a felperest kell érteni, hanem a Igazgatóságot, amelynek csatolta az alapító okiratát. Az újságíró alappal feltételezhette, hogy megkeresése eléri célját, ha ezt a vízügyi hatóságot keresi meg. A laikus újságírótól nem volt elvárható annak ismerete, hogy az ügyben a felperes rendelkezik hatáskörrel. A cikk szövegének következő mondatában szerepel, hogy a felperes válaszolt az újságírói kérdésre, ezért az újságírónak a hatóság személyében tévedése lényegtelen tévedésnek minősül. A felperest egyébként a cikk nem nevesítette hatóságként.

[10] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű és II. rendű alpereseknek egyetemlegesen 60.000 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán a felmerült 36.000 forint illetéket az állam viseli.

[11] Döntése jogszabályi alapjaként a Pp. 495. § (1) és (2) bekezdését, a 496. §-t, a 497. § rendelkezéseit, Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Alaptörvény) IX. cikkét, az Smtv. 4. § (1)-(3) bekezdéseit, a 10. §-t, a 12. § (1) és (2) bekezdését ismertette.

[12] Az első közléssel összefüggésben tényként megállapíthatónak tartotta, hogy az építkezés egy 2019-ben megadott engedélymódosítás alapján történt, amely engedély 2021 végén vált véglegessé és megismerhetővé, ezért a sérelmezett közlés az újságíró okszerű következtetése. A tényekből levont következtetés helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül olyan véleménynyilvánításnak minősül, ami nem igazítható helyre.

[13] A második sérelmezett közlés tekintetében – figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásban kifejtett értelmezési szempontokra is – azt emelte ki, hogy annak a megállapításánál, hogy megvalósult-e jogsértés, a kifogásolt közléseket és kifejezéseket, tényállításokat a társadalmi érintkezésben általánosan elfogadott jelentésük szerint kell figyelembe venni, és valóságos tartalmuknak megfelelően kell értékelni. Mind a "Újság" cikkéből, mind az azt szemlélő perbeli írásból is egyértelműen az derül ki, hogy az eredeti cikk szerzője a témában megszerzett információit nehezen tudta ellenőrizni. Megkereste a városi Jacht Klubot, amelynek a részéről személy válaszolt, aki azonban hivatalos levélben megtiltotta, hogy az általa elmondottakat megjelentessék. Szintén megkereste a városi Önkormányzatot, amely hosszú időn keresztül nem reagált a kérdésekre. Megkereste továbbá a területileg illetékes kormányhivatalokat és a vízügyi hatóságot is, de nem kapott érdemi vagy egyértelmű választ. Végül a felperesnél járt sikerrel.

[14] Attól függetlenül, hogy jogilag a felperes minősül vízügyi hatóságnak, az átlagosan tájékozott olvasó értelmezésében elkülönül egymástól a vízügyi hatóság, illetőleg a katasztrófavédelem. A cikk támadott közlést követő mondatából azonban kiderül, hogy egyedül a felperes válaszolt érdemben a megkeresésre, ezért a jogi részletekben járatlan hírolvasó a cikk tartalmát nem értelmezhetette úgy, hogy a felperes volt az, akitől a "Újság", illetőleg a cikk szerzője nem kapott választ a megkeresésre. Az a tévedés, hogy a cikkek írói a Vízügyi Igazgatóságot hatóságként jelölték meg, az olvasó szempontjából olyan lényegtelen tévedésnek minősül, ami helyreigazításra nem adhat alapot. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a második közlést sem tartotta helyreigazíthatónak, ezért a keresetet elutasította.

[15] A perköltség viseléséről a Pp. 81-83. § alapján döntött. Az alperesek képviselőjének ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel

állapította meg. A felperes személyes illetékmentességére tekintettel határozott a le nem rótt illeték viseléséről.

[16] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, mert az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, abból téves jogi következtetést vont le.

Álláspontja szerint a per előzményeként megjelent "Újság" cikkel kapcsolatban folyamatban lévő perben a bíróság még nem hozott döntést, ezért az I. rendű alperes által átvett cikkből eredő jogvita eldöntésére sem kerülhetett volna sor. Az elsőfokú bíróság emellett nem tisztázta, hogy az I. rendű alperes saját felelőssége mennyiben megalapozott az átvett cikkel kapcsolatban. Az I. rendű alperes nem győződött meg az átvett cikkben foglaltak tényyszerűségéről és valóságáról ezért felelőssége megállapítható. Hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 1:4. § (2) bekezdésében foglaltakra. Mivel a törvényszék nem tisztázta az I. rendű alperes felróhatóságát a cikk közzététele során az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének és az eljárás folytatásának van helye.

[17] Az ítélet indokolása nem tér ki arra, hogy a megismerhetőség szempontjából az elsőfokú bíróság miért az engedély módosítása és a végleges engedély megadása közötti időszakot vette figyelembe és tett olyan megállapítást, hogy sokáig nem volt megismerhető az engedély. Utalt e körben az Ákr. 37. § (5) bekezdésére. Álláspontja szerint az I. rendű alperes valótlan tényekből vont le következtetést, mely esetben sajtó-helyreigazítás kérhető.

[18] Lényeges körülménynek tartotta, hogy a cikkben ismertetett kikötő beruházás tekintetében melyik volt az engedélyező vízügyi hatóság. Tényszerűen az állapítható meg, hogy a felperes adott gyors és részletes választ a "Újság" megkeresésére. Valótlan ezért a cikk azon állítása, hogy a vízügyi hatóságtól sem kaptak érdemi vagy egyértelmű választ. A cikk e körben önellentmondó.

[19] A felperes másodlagosan az elsőfokú ítélet keresete szerinti tartalommal történő megváltoztatását kérte. Az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatával egyezően emelte ki, hogy nem kívánta az engedélyt titokban tartani. Lényegében három hónap telt el az engedély Ákr. szerinti megismerhetősége és a cikk megjelenése között, ami nem nevezhető hosszú időnek.

[20] Másodlagos fellebbezési kérelme indokolása során is megismételte arra vonatkozó érveit, hogy a cikk mondanivalója szempontjából jelentős körülmény, hogy melyik szerv járt el vízügyi hatóságként.

[21] A kereset szerinti közleményt átvevő hét sajtótermék szerkesztősége helyreigazítási közleményt tett közzé. E tény is alátámasztja a keresetnek helyt adó döntés meghozatalának indokoltságát.

[22] Kérte, hogy a bíróság marasztalja a II. rendű alperest az első- és másodfokú perköltségben.

[23] Sérelmezte az elsőfokú ítéletben megállapított perköltséget is. Más perben megállapított perköltséggel összevetve álláspontja szerint a jelen eljárásban, amelyben egy tárgyalásra került sor és az alperesek egy beadványt (ellenkérelmet) készítettek, a 60.000 forint + áfa perköltség eltúlzott.

[24] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozták. A másodfokú eljárással összefüggésben az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján kérték megállapítani azzal, hogy jogi képviselőjük nem áfafizetésre kötelezett adóalany.

[25] Az elsődleges fellebbezési kérelemmel összefüggésben azt emelték ki, hogy a felperes nem jelölt meg olyan jogszabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül

helyezését indokolná. A más sajtótermékben megjelent tartalom átvétele az I. rendű alperest alapvetően nem mentesíti a felelősség alól, így az alapul szolgáló cikkel szemben indított per jogerős elbírálása a jelen per megítélése szempontjából nem előkérdés.

[26] Az engedély megismerhetőségével kapcsolatban azt hangsúlyozták, hogy az a törvény rendelkezései folytán 2021. szeptember 27-ig nem volt megismerhető. Ebből az következik, hogy a nyilvánosság számára sokáig (hozzávetőleg 2 évig) nem volt, nem is lehetett ismert az engedély(módosítás) tartalma. Az I. rendű alperes ezért nem állított, illetve hírsztelt valótlan tényt.

[27] Az elsőfokú ítélet [62]-[64] bekezdéseiben foglaltak szerint a cikkbeli építkezésre egy 2019-ben megadott, de csak 2021-ben véglegessé vált engedélymódosítás alapján került sor. A fellebbezésben foglalt álláspont lényegében megegyezik a sérelmezett cikk tartalmával, az ellenkérelemben foglaltakkal, valamint az elsőfokú ítélet indokolásával is. Az a körülmény, hogy az engedély sokáig nem volt megismerhető, nem a véglegessé válás és a nyilvánosságra hozatal közötti három hónapra, hanem az elsőfokú határozat meghozatala és véglegessé válása közötti két évre vonatkozik. A cikk írója ezt az időszakot minősítette „sok idő”-nek, véleménye pedig nem igazítható helyre.

[28] A hírolvasó szempontjából lényegtelen, hogy valójában a felperes a vízügyi hatóság, mert a cikk azt is tartalmazza, hogy érdemi választ a megkeresésekre egyedül a felperes adott.

[29] A fellebbezés az érdemi döntés tekintetében alaptalan.

[30] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Ezen kérelmét azzal indokolta, hogy az eredeti cikkel összefüggő sajtóhelyreigazítási perben még nem született döntés, továbbá szükséges az I. rendű alperes felróhatóságának tisztázása is, az elsőfokú ítélet indokai nem teljeskörűek.

[31] A Pp. 381. § alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasíthatja, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű.

[32] A másodfokú bíróság megítélése szerint a sajtószervek a helyreigazítási kérelmekről önállóan döntenek. A kérelemnek történő helyt adás – még ha az érintett közlés azonos is – olyan szerkesztői döntés, amely más sajtószervez döntésére nincs kihatással. A felperes a jelen eljárás felfüggesztését a Pp. 123. § (2) bekezdése alapján nem kérte, ilyen indítványt az elsőfokú eljárás során sem terjesztett elő, ezért ez okból az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem volt indokolt.

[33] Az elsőfokú bíróság indokolása sem hiányos. Az a körülmény, hogy a megismerhetőség tekintetében milyen időszakot vett az elsőfokú bíróság figyelembe, azt hogyan értékelte a cikk egészére is tekintettel, továbbá, hogy vízügyi hatóságként mely szervet és miért vett figyelembe, annak milyen jelentőséget tulajdonított, az ítéleti döntés érdemére tartozó kérdés. E körben a felperes lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, amely nem vezethetett az ítélet hatályon kívül helyezésére.

[34] Az I. rendű alperes felróhatósága körében a felperes olyan bizonyítási indítványt, amely miatt az eljárás megismétlése lenne szükséges, nem terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül. Az elsőfokú bíróság döntésével, kifejtett indokaival is egyetértett, azokat nem ismétli meg.

[35] A fellebbezésben hivatkozottakra figyelemmel azt hangsúlyozza, hogy a PK 12. számú állásfoglalás alapján a sérelmezett szövegrészek értelmezésénél a szöveg egészét kell

vizsgálni. A perbeli írás a Újságban megjelenteket foglalta össze. Arról számolt be, hogy újra megindult egy beruházás városban, amelyre egy 2019-ben megadott módosított engedély alapján került sor, amit a nyilvánosság sokáig nem ismerhetett meg. A továbbiakban közli azt is, hogy az újságíró kérdéseire 2021 novembere óta nem kapott választ az illetékes hivataloktól, végül a felperes szolgált érdemi információkkal.

[36] Az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján helyreigazítás valótlan tények állítása vagy híresztelése, továbbá valós tények hamis színben történő feltüntetése miatt kérhető. Az az információ, hogy az engedély sokáig nem volt megismerhető, olyan, a felperes megítélése szempontjából semleges – valós tényekből levont okszerű – következtetés, amely miatt helyreigazításnak nincs helye. E körben a cikk nem vizsgál felelősséget, annak sem adja okát, hogy az engedély miért nem volt megismerhető. Az újságíró által a megismerhetőség szempontjából jelentősnek tartott időszak tartama ugyancsak lényegtelen körülmény, figyelemmel arra, hogy a felperes sem vitatta a megjelölt időpontok valóságát. A felperes olyan értelmezést adott a közlésnek, amely a cikkből nem olvasható ki. Ezért az Ákr. rendelkezéseinek a jogkérdés eldöntése szempontjából nincs jelentősége, mert a cikk nem utal arra, hogy a felperes jogszabálysértő módon akadályozta volna az engedélyben foglaltak megismerését.

[37] A másodikként sérelmezett közlés tekintetében a másodfokú bíróság kiemeli; az I. rendű alperes a cikkben kétségtelenül önellentmondó tényállítást tett (a vízügyi hatóságtól nem, a felperestől viszont választ kapott a kérdéseire). Tévesen érvelt azonban azzal a felperes, hogy a cikk mondanivalója szempontjából lényeges a hatósági feladatokat ellátó személye. Az írásnak a tájékoztatás szempontjából hangsúlyos eleme az, hogy az ügyben érintettek közül egyedül a felperes válaszolt érdemben és a nyilvánossággal megosztható módon az újságíró megkeresésére, nem pedig az, hogy vízügyi hatósággként járt el. Nem a hatósági döntés helyessége vagy jogszerűsége volt ugyanis a cikk középpontjában.

[38] A PK 12. számú állásfoglalás alapján a helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra. Ez a közlemény a felperes megítélését – szemben az ügyben megkérdezett egyéb szervekkel, személyekkel – kedvező irányba befolyásolta, ezért nem áll fenn olyan jogilag védendő érdek, ami indokoltá tenné a sajtószabadságba történő, bármilyen kismértékű beavatkozást.

[39] Az elsőfokú bíróság ítélete a fentiek szerint nem sérti a fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket, ezért az érdemi döntést a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A perköltség tekintetében azonban a másodfokú bíróság részben helyt adott a felperes fellebbezési kérelmének. Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte az alperes képviselője által az ügyben kifejtett ügyvédi tevékenységet, figyelemmel az ügy nehézségére és a kifejtett ügyvédi munkára. A 60.000 forint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján számolva összesen 8 munkaórának felel meg, ami – figyelemmel a felperes képviselőjének költségjegyzéke alapján is felszámított összegre – nem tekinthető eltúlzott mértékűnek. Az alperes képviselője ugyanakkor úgy nyilatkozott, hogy nem áfáfizetésre kötelezett adóalany, ezért e körben az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett.

[41] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a perköltség tekintetében a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján részben megváltoztatta.

[42] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre ezért a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a 499. § (1) bekezdése alapján köteles a II. rendű alperesnek megfizetni az ügyvédi munkadíjat.

[43] Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

[44] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetékről a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (6) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2022. július 7.

dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró